wee pääle paista laska. Ja waata, hõbekarwa jõekese peeglikene säras neiukese kena roosipunase palede ja ereda silmadega, Widewik'ule wastu, et ta süda selle üle suurt rõõmu tundis. Kuu aga, kes praegu ülestõusnud oli, et allamineja päikese asemel õõd walgustada, unustas oma ameti ära ja laskis ennast igatsemisest kihutatud, jõe sügawusesse, kus tema paled Widewik'uga kokku puutusiwad ja sellele suud andis. Sellelãbi kosis kuu Widewik'u omale pruudiks. Waheaeal oli aga maailm kottpimedaks saanud; sest et kuud paistmas ei olnud, kes seda walgustanud oleks, ja niisugune kohut täitmise unustuse tund ja kottpime õõ, tõi suurt kahju, maa pääle.

Werejanuline lambawaras hunt nihutas ennast lähemast metsast pimeduse kattel ühe künni-härja ligemale, kes ula ja rahulikult aasa pääl karjatseta rohtu sõi, kiskus teda maha ja tegi t'ale otsa, enne kui see kurjategijale wastuhakata oleks saanud. Küll kõlas õõpitku hääl mitmed wiisi läbi waikse pimeda õõ maanitsetawalt: „Widewik, Widewik, ärka üles; waata, waata, laisk tüdruk, laisk tüdruk! Päike tõuseb; wui, wui, wui! Tõuse üles, tõuse üles! Tõõsse, tõõsse!“ Aga armastus on kurt ja pime. Sellepärast ei kuulnud Widewik õõpitku maanitsetawast hüüdmisest midagi, waid tema silmad waatasiwad ükspäinis oma armukese pääle, ja tema süda ihkas üksnes selle järele. — Alles siis, kui päike juba omad särawad kiired maa pääle laskis paista, kargas Widewik armustuse unistusest üles ja waatas ümber, oma künni-härgi otsides. Kui ta Wõsawillema pahategu oli märkanud, langesiwad pisarad temale silmi ja woolasiwad tema roosipuna palgeid kaudu maha, misest pea suur järw sündis. Aga neid pisaraid oli ühe silm, kelle eest üksi asi warjule ei wõi jääda, tähele panud. Wanaisa isi, astus oma kuldse trooni päält maha, kurjategijale tema paha tõõd kättetasuma. Ta sidus hundi igaweste härja kõrwa, õõsise taewawõlwi külge kinni, kus ta karjatse raudse witsa hoobide all teda tagawedama peab.